

Režim telefonického kontaktu zo zborovým administrátorom

Drahí súrodenci,

doterajšia prax ukázala, že je potrebné stanoviť režim telefonického kontaktu so zborovým administrátorom – Dominikou Géze, v rámci ktorého bude k dispozícii členom zboru. Motívom tohto opatrenia je, aby sme efektívne využívali čas vkladajú do tejto služby. Verím, že to bude prospešné pre nás všetkých. Režim je platný ihneď a je nasledovný:

1. Na mobilný telefón je možné volať v utorok, streda a štvrtok v čase od 14.00 do 17.00 (v iných časoch jej na mobil prosím nevolajte).

2. Mimo týchto časov môžete volať do kancelárie na pevnú linku. Ak tam Dominika práve bude prítomná (má operatívnu pracovnú dobu), bude s vami komunikovať, alebo vám oznámi, kedy jej môžete zavolať (to v prípade, ak má v danej chvíli neodkladnú prácu).

Vopred ďakujem za vaše porozumenie a prosím vás o dodržiavanie tohto režimu.

S pozdravom bratskej lásky

Kvetoslav Jursa, vedúci HST.

Termíny na Jún 2009

7.6.	nedeľa	9:30	Nedeľné spoločenstvo zboru , NARNIA, Beňadická 38 J. Dočolomanský, M. Krajčí
14.6.	nedeľa	9:30	Nedeľné spoločenstvo zboru , Stredisko kultúry, Vajnorská 21 D. Čiho, S. Antalík
21.6.	nedeľa	9:30	Nedeľné spoločenstvo zboru , Stredisko kultúry, Vajnorská 21 Z. Baláž, M. Kevický
28.6.	nedeľa	9:30	Nedeľné spoločenstvo zboru , Stredisko kultúry, Vajnorská 21 T. Majer, T. Kriška
5.7.	nedeľa	9:30	Nedeľné spoločenstvo zboru , Stredisko kultúry, Vajnorská 21 P. Pelech, P. Pivka

Služba kazateľov mimo zboru:

Michal:	7. jún	Spoločenstvo Eliáš v Novej Dubnici
	19.-20. jún	Mobilizácia - modlitebno-pôstna víkendovka, Kráľova Lehota
Tomáš:	7. jún	BJB Tekovské Lužany
	14. jún	Podunajské Biskupice
	21. jún	Krásna Hôrka BJB 400. výročie založenia prvého bap.t.zboru

Informátor Jún 2009, BJB 3 Viera (viera@baptist.sk), 02 / 555 68 370, nepredajné,
pre vnútornú potrebu zboru BJB 3 Viera. Č. účtu: 017 189 2437/0900
PDF verzia k stiahnutiu na: <http://www.bjbviera.sk/informator/>

Číslo na Júl-August vyjde v nedeľu 28.6.2009. Uzávierka 25.5.2009.

Redakcia: Michal Kevický (michalkevicky@horiaciker.sk)
Dominika Géze (dominika.geze@gmail.com)
Braňo Bognár (braniob@gmail.com)

INFORMÁTOR

ZBORU VIERA

Jún 2009

Svedectvo našej viery, alebo ľahostajnosti?

Tento rok a špeciálne tento a budúci mesiac si vo svete a v Európe, ale aj u nás na Slovensku chceme pripomenúť a osláviť 400. výročie vzniku prvého baptistického zboru v roku 1609 v Amsterdame. My na Slovensku chceme zájsť ešte ďalej do histórie a toto výročie si pripomenúť v súvislosti so 480. výročím začiatku pôsobenia Andreja Fischera, anabaptistického kazateľa a mučeníka, ktorý od roku 1529 hlásal Božie Slovo na Gemeri a na Spiši a aj v inde v strednej Európe, až kým ho nedal v roku 1540 gemerský župan František Bebek popraviť zhodením do priepasti z bašty hradu Krásna Hôrka. Práve na tomto hrade chceme 21. júna odhaliť spolu s maďarskými baptistami odhaliť mučeníkovi pamätnú tabuľu.

Aj týmto plníme výzvu Božieho Slova „*Pamätajte na tých, čo vás viedli a hlásali vám Božie slovo. Dobre si všimajte, aký bol ich odchod a spôsob života a napodobňujte ich vieru.*“ (Žd 13,7).

Práve vďaka svedectvu skupiny anabaptistov (menonitov) v Amsterdame, sa potom rozhodla skupina anglických veriacich, že založia svoj zbor na základe krstu na vyznanie viery. Naši praotcovia potom od osemdesiatych rokov 19. storočia žili a šíрили svedectvo svojej viery aj v ťažkých podmienkach prenasledovania a nepochopenia zo strany úradov aj okolia. Znášali výsmech, ponižovanie, niekedy aj fyzické útoky, ale vytrvali na ceste nasledovania Krista. Po komunistickom prevrate prišlo v päťdesiatych rokoch 20. storočia opäť obdobie, keď niektorí z našich pradedov a dedov zaplatili za svoju vernosť Kristovi svojím životom, alebo rokmi strávenými vo väzení. Tí, ktorí neboli vo väzení sa snažili nielen uchovať svoju vieru, ale mnohí svedčili o Kristovi svojím životom a slovami.

Mohli by sme si všimnúť zaradom mnohých svedkov viery, ktorí niesli jej pochodeň počas 400 rokov až do dnešných dní. Odhalenie pamätnej tabule, slávnosť, či spomienka je však len jedna časť príkazu, ktorý nám dáva Božie Slovo. Samoučelná spomienka nestačí. To dôležité, k čomu nás Božie Slovo vyzýva, aby sme si všímali a učili sa na príklade života našich predkov a napodobňovali ich vieru. Len vtedy má naša spomienka zmysel a význam, ak nás vedie a inšpiruje v našom dnešnom živote viery.

(pokračovanie na poslednej strane)

VERŠ NA ROK 2009
pre Cirkevný zbor Viera

Ty teda, syn môj, posilňuj sa milosťou, ktorá je v Kristovi Ježišovi. A čo si počul odo mňa pred mnohými svedkami, zveruj to spoľahlivým ľuďom, ktorí sú schopní vyučovať aj iných.

2Tim 2, 1-2

(pokračovanie z prvej strany)

Podmienky dnes sú iné, ako boli v 16., či 19. alebo 20. storočí. Teraz nás nikto neprenasleduje a nesiahajú na náš fyzický život, či prácu kvôli našej viere. Situácia nie je ľahšia, je iná. Dnes je každému ľahostajné kto, v čo verí, každý si môže veriť čo chce. Naš zápas a boj dnes nie je s nepriateľom, ktorý sa nás snaží fyzicky zničiť, či obmedziť naše svedectvo, ale s nepriateľom, ktorý sa ľahostajnosťou snaží zničiť naše svedectvo, našu vieru. Ľahostajnosť určite nenájdeme v živote našich predchodcov vo viere. Boli horliví pre Boha, pre Krista a Jeho kráľovstvo. Uvedomovali si, že im, aj ľuďom okolo nich ide o život. Nielen o tento pozemský život, ale o večný život. Preto nasadzovali všetko, aby seba a aspoň niektorých okolo seba zachránili pre večný život.

Historické výročia nás častokrát nechávajú ľahostajnými. Nie výročie, ale príklad našich predkov v minulosti a situácia našich súčasníkov smerujúcich do zatratenia nás nesmú nechať ľahostajnými. Ved' Boh náš Nebeský Otec k nám nebol a nie je ľahostajný, ale tak nás miloval, že dal svojho jednorodeného Syna, aby sme my mali večný život. Našou úlohou je niesť túto dobrú zvesť ďalej a nepozerať sa ľahostajne, že mnohí okolo nás o nej ešte nevedia. Čím je a čím bude náš život? Bude svedectvom viery, alebo svedectvom ľahostajnosti? Zanechajme také svedectvo, aby naši potomkovia si mali čo z našich životov pripomínať a mali čo napodobňovať.

Ján Szöllös

Rodinné okienko

Milí rodičia. Toto rodinné čítanie sme zahrnuli do informátora preto, lebo by sme boli radi, aby si aj naše deti zvykli pravidelne čítať náš Informátor (možno si tento zvyk potrebujú vypestovať aj dospelí?).

Takže milí bratia a sestry, príjemné čítanie malým aj veľkým.

Máme nového člena domácnosti. Je to škrečok. Filipko si ho so šťastným úsmevom na tvári, v krabici od topánok priniesol včera zo školy. Dostal ho od spolužiaka, ktorému sa ich urodilo hojne, tak ich rozdáva.

Nikdy som si nemyslela, že budem schopná označiť nejaké zvieratko ako člena rodiny. Ale čo už, človek sa neubrání pocitom ťuťuli-muťuli pri pohľade na toho sivého drobkáča s malými skúmavými očičkami. Derek sa nám všetkým páči. Derek, to je jeho meno. Nevie, čo viedlo môjho syna aby dal škrečkovi také meno, ale som si takmer stopercentne istá, že žiadne knihy Dereka Princa zatiaľ nečítal. To, čo viedlo našu dcérku aby ho pomenovala Prdlajz je jasné. Nepáči sa jej, že jej braček má tak rýchlo svojho škrečka, zatiaľ čo ona si takéto zvieratko vyprosuje už veľmi dlho, ale zatiaľ nás nepresvedčila, aby sme jej ho kúpili. No zdá sa že dnes ráno sa jej Derek zapáčil. Po celorannej procedúre okolo odchádzania do školy, ku ktorej sa teraz pridali aj pokyny Filipa ako sa máme doma správať, aby škrečok neutrpel šok, Sašenka navrhla svojmu bračkovovi, že mu pre Dereka kúpi kolotoč. To je vraj pre škrečka veľmi potrebná vec. Bude po ňom behať a trénovať si svoje končatiny. Ktohovie, možno že raz vyhrá škrečkovskú olympiádu.

Ja zatiaľ rozmýšľam, ako by som použila škrečka, aby som našim deťom priblížila kráľovstvo Božie. Čo by asi urobil Pán Ježiš?

Čo by ste mi poradili Vy milé deti? Budem veľmi poctená a budem sa veľmi tešiť, ak mi napíšete čo Vás napadne o Božej láske, veľkosti, milosti, o Božom kráľovstve, keď vidíte milé zvieratko. Vašu poštu môžete každú nedeľu vhodiť do krabičky, ktorá bude na stole pri dverách do zhromaždenia. Vám, ktorí ešte neviete písať, určite radi pomôžu rodičia.

Teší sa Vaša Drahuška Jablonková

Cesta za Bohom

Kresťanstvo a cesta za Bohom u mňa nejeden raz vyzerá ako večerné cestovanie autobusom. Mnohokrát sa mi veľmi nechce ísť domov, ale keďže musím, pomaly sa poberám. Keď už konečne prídem na zastávku, obzerám sa, kedy príde môj autobus. Mrzmem, ale nestrácam nádej, že ho čochvíľa zazriem. Autobus veľa ráz príde až vtedy, keď ho prestanem vyzeráť. Celá šťastná a premrznutá nastúpim s nádejou, že autobus bude aspoň vyhriaty. Sadnem si a nič – žiadne teplo. Situácia sa začne mierne zlepšovať až po chvíli. Zastávka sa strieda so zastávkou. Často sa nahnevám, keď stojíme na zastávkach, ktoré sú z môjho pohľadu zbytočné – iba oddaľujú môj návrat domov. Z času na čas mi však aj takého zastavenie prinesie niečo nové a zaujímavé. S hnevom mi pomáha bojovať myšlienka, že aj „zbytočná“ zastávka ma o ďalší kúsok priblížila domov. Ale sem tam mi je egoisticky smutno, pretože táto zastávka pre niekoho znamená koniec cesty.

Poznám ľudí, ktorých kresťanský život sa podobá na takéto cestovanie. Keď vidia, že sa už inak nedá, idú na kolená k Bohu, aj keď radšej by sa spoľahli len na seba. Ale hneď ako sa domodlia čakajú zázrak. Chceli by, aby sa im viac darilo a aby boli hneď lepší, no nevedomujú si, že na to je potrebný čas, viac modlitieb a hlavne správny postoj srdca. Nemôžeme čakať, že náš život sa hneď po modlitbe otočí o 180 stupňov a budú sa diať zázraky. Je síce pravda, že ak sa modlíme úprimne, Pán Ježiš nás hneď očisťuje a tiež nás okamžite prijíma späť. No na to, aby sa náš život zmenil, musíme zotrvať v duchovnom boji a budovať vzťah s Bohom. Občas zostaneme niekde stáť a nám sa zdá, že bezdôvodne. Vtedy sa musíme obzrieť a uvedomiť si v čom sme zlyhali. Krátke zastavenie, či spomalenie však neznamená, že sme zlyhali úplne alebo že musíme začať odznova. Stále sme na správnej ceste smerujúcej k Bohu, len niekde nastala chyba. Sú aj horšie prípady, keď vidíme, že pre niektorého z našich blízkych zastávka znamenala koniec života alebo dlhodobé odlúčenie od Boha. Ak to znamená koniec života, často nám je za týmto človekom egoisticky smutno a pritom zabúdame, že jemu je v nebi lepšie. A aj v prípade dlhodobého odlúčenia od Boha, to pre nás môže znamenať poučenie či radu. Tak ako sú niekedy pri cestovaní autobusom zastávky príliš husto za sebou a príliš často sa opakujú, aj v našom kresťanskom živote by sme si mali dať pozor, aby tie pozastavenia neboli príliš časté.

Majka Horvátová